

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — —

V daném případě jde o zajištění bytu ve smyslu odst. 1 § 13 cit. zákona z 11. července 1922 č. 225 Sb.

Jak plyne zcela nepochybně z jasného znění odstavce 1. § 13 cit. zák. (odst. 4. § 13 nepřichází v daném případě vůbec v úvahu) — jest základním předpokladem pro použití tohoto ustanovení, aby byt, o jehož zajištění jde, byl v den vyhlášení zákona, t. j. v den 19. srpna 1922 obýván státním zaměstnancem, t. j. tedy osobou, která jest ve služebním poměru k státu.

V daném případě jest nesporno, že Ludevít B., který v den 19. srpna 1922 obýval byt, o jehož zajištění jde, byl v tento den městským policejním kapitánem města Nitry, které v této době bylo ještě městem s regulovaným magistrátem.

Jak vychází z ustanovení § 69 zák. čl. XXII : 1886, a § 14 zák. čl. LVIII : 1912 jakož i z příloh C a D k tomuto zákonu připojených — tato ustanovení byla v den 19. srpna 1922 ještě v platnosti — jsou městští policejní kapitáni měst s regulovaným magistrátem úředníky těchto měst, tedy zaměstnanci městskými, kteří jsou ve služebním poměru k městu.

Jak patrně z nař. rozhodnutí, vycházel však žal. úřad z právního názoru, že městského policejního kapitána, který obýval v den 19. srpna 1922 sporný byt, slušelo v daném případě z toho důvodu pokládati za zaměstnance státního, ježto »koná hlavně službu pro stát«. Tento právní názor nemohl nss sdíleti, neboť okolnost, že ten, kdo jako zaměstnanec městský jest ve služebním poměru k městu, obstarává převážně také agendy správy státní, nemůže ještě s a m a o s o b ě založiti služební poměr jeho ke státu.

Pro otázku, byl-li v daném případě splněn svrchu zmíněný základní předpoklad pro použití odst. 1. § 13 cit. zák., jest také bez právního významu okolnost, že, jak žal. úřad v nař. rozhodnutí uvádí, osoba, která v den 19. srpna 1922 obývala sporný byt, jest »nyní« — čímž žal. úřad patrně míní dobu, kdy vydal nař. rozhodnutí (datované dnem 20. února 1923) — zaměstnancem státním; podle ustanovení odst. 1. § 13 cit. zák. jest jedině rozhodným, zda osoba, která obývala byt v den vyhlášení zákona, byla v tento den státním zaměstnancem.

Z toho, co bylo uvedeno, plyne tedy, že v daném případě nebyl byt, o jehož zajištění šlo, v den vyhlášení cit. zákona obýván zaměstnancem státním; nebyl tedy v daném případě splněn základní předpoklad pro použití odst. 1. § 13 cit. zákona . . . .

Č. 2701.

Administrativní řízení: Nařízení na základě zákona zmocňovacího č. 337/1920 mohou býti vydávána i v době, kdy Národní shromáždění zasedá. — II. Čsl. komise cukerní není vázána předpisy zákona z 12. května 1896 č. 101 ř. z.

(Nález ze dne 27. září 1923 č. 15.806.)

V ě c: Heřman L. v M. proti ministerstvu pro zásobování lidu o náhradu za zneužitý cukr.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud zamítá rekurs z 18. června 1921 jako bezpředmětný, zrušuje se pro vady řízení, jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — —

Nař. rozhodnutím byl odmítnut rekurs st-lův proti výměru čs. cukerní komise z 2. května 1921 jako opožděný. St-l nepopírá, že podal odvolání po uplynutí rekursní lhůty stanovené v § 22 nař. z 23. října 1920 č. 581, namítá však, že stížnost není opožděna, neboť toto nařízení není platné a výměr nebyl opatřen poučením o opravných prostředcích a jest následkem toho neplatný.

Pokud jde o platnost cit. nařízení vlády č. 581/1920 o úpravě obchodu s řepovým cukrem ve výrobním období 1920/1921, uvádí stížnost, že pro vydání tohoto nařízení nebyla nutná potřeba, jak ji předpisuje § 1 zákona z 15. dubna 1920 č. 337, neboť zasedalo tehdy N. S.

Stížnost vychází tedy z názoru, že v době, kdy zasedalo N. S., nebylo lze nařizovací cestou činiti opatření k úpravě mimořádných poměrů válkou vyvolaných. Tento názor nemá však opory ve znění zmocňovacího zákona č. 337 z r. 1920, neboť § 1 nevylučuje, aby také v době, kdy zasedá N. S., vláda pro úpravu mimořádných hospodářských nebo zdravotních poměrů způsobených válkou použila cesty nařizovací, kde by jinak bylo třeba zákona. Tento názor potvrzuje znění § 3, z něhož zřejmě vysvítá, že vládní nařízení mohou býti podle tohoto zákona vydána také v době, kdy N. S. zasedá (arg. »nezasedá-li« totíž N. S.). Zda úprava těchto mimořádných poměrů hospodářských byla nutně potřebna a zda průtah spojený s předložením věci sboru zákonodárnému byl by býval věci na újmu, to posouditi přísluší výhradně vládě samé, aniž by nss po této stránce mohl důvodnost nařízení onoho přezkoumávati.

Stížnost snaží se také dovoditi nesprávnost výměru čs. cukerní komise z 2. května 1921 tvrzením, že dlužno komisi považovati za úřad administrativní čili politický, pro nějž platí zákon z 12. května 1896 č. 101 ř. z., jenž prý předpisuje, že v každém intimátu obsahujícím rozhodnutí musí býti pod následky neplatnosti obsaženo poučení o opravných prostředcích.

V té příčině dlužno poukázati, že tento zákon, jak ze znění § 3 nade vší pochybnost vysvítá, týká se odvolání do rozhodnutí neb opatření politických úřadů okresních a politických úřadů zemských. Pojem politických úřadů zemských a politických úřadů okresních jest v zákoně z 19. května 1868 č. 44 ř. z. vymezen a není pochybnosti, že čs. cukerní komise takovým úřadem není.

V tomto směru jest tedy stížnost bezdůvodná. — — —

č. 2702.

Státní úředníci (propočítání služ. doby): I. Je-li určitá předchozí služební doba soukromá rovnocenná službě státní co do výkonu ve smyslu § 16 nař. č. 666/1920, jest otázkou skutkovou. —